

บทที่ 1981 ชั้นที่เจ็ด
น้ำแกงคนตายของลุงอวี

เสี่ยวอวีใช้ร่มดำขวางเศษหินที่พุ่งกระจายออกมา ส่วน
คนอื่นๆ ต่างรีบหลบ ทำให้ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ

เมื่อมองไปรอบด้านอีกครั้ง เขตอาคมก็หายไปแล้ว

สำเร็จ!

เสี่ยวอวีมองผมด้วยรอยยิ้ม “เจียงหนิง คุณทำสำเร็จแล้ว!”

อาจารย์และคนอื่นๆ ต่างเอ่ยมตามกัน

“ฮ่าๆๆ ยังไงก็ต้องให้ศิษย์ฉันลงมือ!”

“ทำได้สวยมากเสี่ยวเจียง! มาดื่มน้ำแกงรสขมบำรุงสัปดาห์เร็ว!”

ได้ยินทุกคนพูดเช่นนั้น ผมก็ยิ้มออกมา

“แค่บังเอิญเท่านั้น! ไปกันเถอะ พวกเราขึ้นไปชั้นบนกัน
ต่อ!”

ทุกคนพยักหน้ารับโดยไม่เสียเวลา เสียววี่จึงนำพวกเรา
เดินลึกเข้าไปด้านใน

ทว่าพอมาถึงตรงนี้ก็กลับไม่มีชั้นสองหรือชั้นสาม

เมื่อพวกเราพบทางออกเบื้องหน้า ที่นั่นยังคงมีหมอกทมิฬ
กลุ่มหนึ่งปกคลุมอยู่

พวกเราบุกเข้าไปในหมอกทมิฬ ครั้นทะลุออกมาอีกด้าน
ก็พบว่ามาถึงชั้นที่เจ็ดแล้ว

เบื้องหน้ามีป้ายไม้ขนาดใหญ่ บนนั้นเขียนไว้ว่า ‘ร้าน
ของล้ำค่าพิสดาร’

แต่พวกเรามองไม่เห็นว่ภายในเป็นอย่างไร เพราะ
บริเวณประตูใหญ่ถูกหมอกทมิฬเป็นระลอกบดบังเอาไว้

ศิษย์พี่ใหญ่เอ่ยขึ้น “ไม่มีชั้นสองชั้นสาม พวกเรามาถึง
ชั้นที่เจ็ดโดยตรงเลย”

อาจารย์พูดเสริม “ข้างมันเถอะ เจอศัตรูก็ฆ่า ห้ามปล่อย
สิ่งอัปมงคลที่นี้ไปแม้แต่ตนเดียว ฆ่าให้หมดก็พอ!”

เสี่ยววี่เอ๋อเดือนในเวลานั้น “ทุกคนระวังตัว ฉันสัมผัส
ได้ถึงพลังผันร้ายบนชั้นนี้ ภายในถูกปกคลุมด้วยอารมณ์ซับซ้อน
และความเกลียดชัง คล้ายกับหลุมลึกเหวผีหน่อยๆ ...”

คำพูดของเธอทำให้ใจทุกคนกระตุก

ถูกปกคลุมด้วยอารมณ์ซับซ้อนและความเกลียดชัง?

ทั้งยังคล้ายกับหลุมลึกเหวผี?

ผมจำได้ว่าก่อนหน้านี้ผีสาวชุดแดงเคยแนะนำว่า ชั้นที่เจ็ด
ร้านของล้ำค่าพิสดาร สามารถซื้อสมบัติล้ำค่าหายากได้ทุกชนิด
ไม่ว่าจะเป็นโชคดี พรสวรรค์ ความงาม ความรัก และอื่นๆ

ในวิชาฮวงจุ้ยมีคำกล่าวถึงการเปลี่ยนโชคคือนชะตาอยู่
แต่นั้นถือเป็นข้อห้ามในหมู่ข้อห้าม

ทว่าที่นี้กลับนำสิ่งเหล่านี้มาซื้อขายโดยตรง แสดงว่า
พวกมันต้องควบคุมวิธีการพิเศษบางอย่างเอาไว้

อาจารย์ขมวดคิ้ว ก่อนเอ่ยว่า “พลังฝันร้ายนั้นหรือ
แบบนี้หน้ากลัวจริง ๆ อวี๋หลง รีบปรุ้งน้ำแกงปลุกตื่น!”

ลุงอวี๋ไม่พูดพรั่า รีบหยิบกระบอกลมไฟหลายชนิดออกมา
แล้วเริ่มปรุ้งน้ำแกงคนตายราวกับนักเคมี

ระหว่างปรุ้งน้ำแกงคนตาย เขายังร่ายอาคมไปด้วย

ท้ายที่สุด ลุงอวี๋ถือกระบอกลมไฟไว้ในมือซ้าย ส่วนมือขวา
ประกบมูทรากระบี่ ก่อนทวาดเสียงต่ำ “ชักนำไฟ!”

“พรีบ!”

เปลวไฟสีเขียวยุไรความร้อนพลันลุกขึ้นบนมูทรากระบี่
ส่งเสียง “ฟู่ ๆ ๆ”

นี่เป็นความสามารถที่ลุงอวี๋ไม่เคยแสดงให้เห็นมาก่อน
คงเกี่ยวข้องกับการทะลวงระดับของเขา

ขณะที่เปลวไฟลุกไหม้ ลุงอวี๋ก็ร่ายอาคมต่อ “ชนถ้ำลอย
แสง ดวงตาเหวสะท้อนหน้าต่าง ราตรีเดือดดุจสายพิณ น้ำค้าง
ปลุกตื่นชำระความลวง เปิดน้ำแกง!”

สิ้นอาคม อักษรหลายตัวพลันปรากฏขึ้นบนกระบอกไม้ไผ่
ในมือ

ลุงอวี้อุดปากกระบอก ก่อนเขย่าอย่างแรง

เมื่อเปิดออกอีกครั้ง น้ำแกงหยินที่เดิมดำสนิทกลับแผ่
หมอกสีม่วงจางๆ พร้อมกลิ่นหอมเข้มข้น

วิธีของลุงอวี้อุ้ดคล้ายกับการทดลองของครูเคมี

เพียงผสมวัตถุดิบพิเศษเข้ากับคาถา ก็สามารถสร้าง
อาหารหยินแปลกประหลาดเหนือจินตนาการขึ้นมาได้หลากหลาย
ชนิด...

“หอมมาก!”

“มีหมอกสีม่วงด้วยเหรอเนี่ย!”

“นี่คือน้ำแกงปลุกตื่นในตำนานนั่นแหละ”

แม้แต่นักพรตชิงชานยังเผยสีหน้าตกใจ

ลุงอวี้อิ้ม “ใช่ ถ้าไม่ใช่เพราะช่วงก่อนฉันทะเลาะระดับก็
คงปรุงออกมาไม่ได้ ทุกคนดื่มคนละหนึ่งอีก น้ำแกงนี้จะช่วยให้

สามวิญญูณเจ็ดจิตมันคง ไม่ตกอยู่ในภาพลวงตาจนลืมตัวตน
และสูญเสียตัวเองภายใต้พลังอารมณ์ของฝันร้าย...”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทุกคนต่างพยักหน้า

ความสามารถของลุงอวีไม่จำเป็นต้องสงสัย ทัวทั้งได้ห้
วิธีการของเขาถือเป็นเอกลักษณ์เพียงหนึ่งเดียว

พวกเราตีมน้ำแกงกันคนละคำ

แม้แต่ศิษย์พี่ใหญ่ยังสูบน้ำแกงคนตายเข้าไปหนึ่งเฮือก

มีเพียงเสี้ยวอวีที่ไม่ได้แตะต้อง

เมื่อทุกคนดื่มเสร็จ เสี้ยวอวีก็บอกพวกเรา “ไปกันเถอะ!”

พูดจบ เธอก็นำพวกเราเดินเข้าไปในหมอกทมิฬ

ทันทีที่ก้าวเข้าสู่หมอกทมิฬของชั้นที่เจ็ด สายลมหยิน
ระลอกหนึ่งก็พัดเข้ามา ผมหวาดออกมาโดยไม่รู้ตัว ความมัวงมุ่น
เริ่มถาโถมเข้ามาเล็กน้อย

ไม่ใช่แค่ผมเท่านั้น คนอื่นๆ ก็มีอาการเหมือนกัน ต่าง
พากันหวาดออกมาคนละครั้ง

พร้อมกันนั้น ถนนสีหม่นอันเจียบงันไร้ชีวิตสายหนึ่งก็
ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า

ถนนสายนี้เป็นแบบโบราณ ร้านค้าทั้งหมดสร้างจากไม้
ส่วนชื่อของแต่ละร้านก็ชวนให้หัวงันไหวอย่างย้ง

‘ซือขายความรัก...’

‘แลกเปลี่ยนอายุขัย!’

‘ซือขายโชคดี’

‘เพิ่มพรสวรรค์...’

‘บริการเปลี่ยนใบหน้า...’

“ ... ”

ร้านค้านานาชนิดเรียงรายอยู่ที่นี่

ไม่ว่าสิ่งใด หากนำไปพุดข้างนอกก็เหินจินตนาการจน
ไม่มีใครกล้าเชื่อ

ทว่าหลังจากพวกเราเข้ามากลับไม่พบผู้ได้รับเชิญแม้แต่คนเดียว

ถนนทั้งสายไม่เพียงมืดสลัวและเงียบจนไร้ชีวิต แต่ยังอบอวลด้วยไอความเกลียดชังอันรุนแรง

เมื่อไอความเกลียดชังเข้มข้นขึ้น มือผีห้าภายในกระบี่จ่านเสี่ยหลิววินในมือผมก็เริ่มกระสับกระส่าย

มือผีห้าตนนี้รังแกคนอ่อนแอ แต่หวาดกลัวคนแข็งแกร่ง ทุกครั้งที่พบอาถรรพ์ร้ายซึ่งมีไอความเกลียดชังทรงพลัง มันจะไม่กล้าโผล่ออกมา

แต่หากเป็นพวกอ่อนแอ มันจะเริ่มอยู่ไม่สุขทันที

ถ้าอย่างนั้น บริเวณใกล้เคียงคงมีสิ่งอัปมงคลอ่อนแอที่แฝงไอความเกลียดชังกำลังจับตามองพวกเราอยู่

คิดมาถึงตรงนี้ ผมก็รีบเอ่ยเตือน “ทุกคนระวัง มือผีห้าเริ่มกระสับกระส่ายแล้ว บริเวณใกล้เคียงต้องมีสิ่งอัปมงคลที่แฝงไอความเกลียดชังกำลังซุ่มจับตามองพวกเราอยู่แน่...”

บทที่ 1982 หน้าแกงปลุกตื่น
ผีเฒ่าผีหน้าร้ายตาเดียว

สิ้นคำเตือนของผม ทุกคนยังไม่หันตอบ เสี่ยววี่ที่ยืนอยู่ข้างๆ
ก็หยุดผีเฒ่ากะทันหัน

เมื่อเธอหยุด พวกเราทุกคนก็หยุดตาม

“มีอะไรหรือคุณหนูเสี่ยววี่”

“พี่เสี่ยววี่ สิ่งอัปมงคลปรากฏตัวแล้วเธอ”

ทุกคนตั้งท่าระวัง พลังกวาดตามองไปรอบด้าน

เสี่ยววี่ค่อยๆ เงยหน้าขึ้น “ข้างบน!”

พวกเราเงยหน้ามองตามทันที

ภายในเมฆดำมืดครีบบนท้องฟ้า ดูเหมือนมีบางอย่าง
กำลังขยับอยู่ แต่มันทั้งไกลและสูงเกินไปจึงมองเห็นไม่ชัด

พานหลังกลับมองเห็นความผิดปกติได้ในแวบเดียว

“นั่น...นั่นคือดวงตา ดวงตาดวงหนึ่ง...”

“ดวงตา?”

ทุกคนต่างตกตะลึง

ทันใดนั้น สายลมหยินระลอกหนึ่งก็พัดมาจากอีกฟาก
ของถนน

“ฟู่ๆ ...”

เสียงลมพัดผ่าน ทำเอาพวกเราขนลุกไปทั่วร่าง
ขณะเดียวกัน เมฆดำบนท้องฟ้าก็ค่อยๆ ถูกพัดกระจายออก

ลูกตาขนาดมหึมาปรากฏขึ้นท่ามกลางเมฆหมอก

ดวงตานั้นสว่างไสวอย่างยิ่ง รอบข้างเต็มไปด้วยหนวด
สีดำที่บิดไหวไม่หยุด ดูประหลาดและน่าสะพรึงกลัวถึงขีดสุด

ไอความเกลียดชังมหาศาลราวกับภูผาถล่มทะเลคว่ำ
ถาโถมลงมาจากฟ้า ทำให้พวกเรารู้สึกอึดอัดอย่างรุนแรง กระทั่ง
ลงอวี่ยังเริ่มหายใจไม่ออก

“ไอความเกลียดชังรุนแรงมาก!”

“ให้ตายสิ เป็นดวงตาอาถรรพ์ร้ายจริง ๆ!”

“ดวงนี้ใหญ่เกินไปแล้ว!”

ทุกคนจ้องมองดวงตาอาถรรพ์ร้ายบนท้องฟ้าด้วยความ
ตกตะลึง

มีเพียงเสี้ยววี่ที่เอื่อยอย่างสงบนิ่ง

“ของปลอม ทั้งหมดนี่คือฝันร้าย”

คำพูดของเธอทำให้ทุกคนชะงัก

“ฝันร้าย?”

“ของปลอมทั้งนั้นแหละ”

ระหว่างที่ทุกคนกำลังประหลาดใจ เสี้ยววี่ก็สะบัดมือ
อย่างแรง

คลื่นพลังหยีนส์สะเทือนแผ่ออกไปทั่วถนนที่เดิมว่างเปล่า
ก่อนผีร้ายหน้าขาวตนแล้วตนเล่าจะเผยร่างออกมา

ผีร้ายเหล่านี้ผอมแห้งจนเหลือแต่กระดูก ศีรษะใหญ่โต
แต่ลำตัวกลับเล็กผิดสัดส่วน

พวกมันมีลักษณะร่วมกันอย่างหนึ่ง นั่นคือมีดวงตาเพียง
ดวงเดียว อีกทั้งยังใหญ่โตอย่างผิดปกติ งอกเป็นแนวตั้ง จาก
กลางหน้าผากลงมาถึงสันจมูก

พวกมันปรากฏตัวขึ้นอย่างหนาแน่น บ้างหมอบอยู่บน
ถนน บ้างเกาะอยู่บนหลังคาและกำแพงเบื้องหน้า ใช้ดวงตา
ดวงเดียวจ้องพวกเราเขม็ง

ดวงตาเหล่านั้นคล้ายกับดวงตาอาถรรพ์ร้ายหน่อยๆ

ดวงตาอาถรรพ์ร้ายมีวงแหวนซ้อนกันเป็นชั้นๆ คล้าย
วงหัวหอมอยู่ลึกกว่าวง ส่วนดวงตาของผีร้ายหน้าขาวที่ไม่รู้ชื่อ
เหล่านี้มีเพียงสามวง

ขณะจ้องมองพวกเรา รูปร่างตาของพวกมันก็หดและ
ขยายไม่หยุด ราวกับกำลังปลดปล่อยพลังประหลาดบางอย่าง
ออกมา

ทันทีที่อาจารย์ ลุงอวี และนักพรตซิงซานเห็นสิ่งอัปมงคล
ชนิดนี้ ทั้งสามก็แทบจะร้องออกมาพร้อมกัน

“ผีเฒ่าผีร้ายตาเดียว!”

หัวใจผมสั่นสะท้านทันทีที่ได้ยินชื่อนี้

สิ่งอัปมงคลชนิดนี้มีบันทึกอยู่ในบันทึกของอาจารย์ปู่
อีกทั้งยังอยู่ถัดจากเรื่องผีหมอกหลวง

อาจารย์ปู่ใช้บทกลอนสั้นๆ บรรยายรูปลักษณะและความ
สามารถของมันเอาไว้

‘ดวงต้ายักษ์หนึ่งดวงบันทึกชีวิต ร่างผอมรับราตรีพันชั้น
ไม่กินเลือดเนื้อกลิ่นผืนค้ำ เสียงละเมอบนหมอนถักเป็นโซ่’

แม้จะมีเพียงบทกลอนสั้นๆ แต่ความสามารถของผีเฒ่า-
ผีร้ายตาเดียวก็น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

กระทั่งแข็งแกร่งกว่าผีหมอกหลวงในเขตผีหมอกหลวงใต้
ตึกเก่าศพเสียอีก

ผีหมอกหลวงจะอาศัยดวงตาทั้งสองกระตุ้นอารมณ์ด้านลบ
ของเหยื่อ จนอีกฝ่ายพังทลายหรือถึงขั้นเชือดคอตัวเอง

แต่ผีเฒ่าผีร้ายตาเดียวแตกต่างออกไป

พวกมันสามารถสอดส่องและเปลี่ยนแปลงความฝัน
กระทั่งฆ่าคนในความฝันได้ อีกทั้งยังใช้ความฝันเป็นอาหาร

จางอวีเจินรีบถาม “อะไรนะ ผีเฒ่าผีร้ายตาเดียวคืออะไร
หมายถึงผีตาเดียวพวกนี้เหรอ พวกมันมีความสามารถอะไร”

ผมรีบอธิบาย “พวกมันสามารถสอดส่องความฝันของ
พวกเราและฆ่าคนในความฝันได้ พวกมันไม่กินเลือดเนื้อ แต่ใช้
พลังจิตในความฝันเป็นอาหาร

“นอกจากนี้ ยังสามารถนำคำละเมอที่คนหลับพูดออกมา
โดยไม่รู้ตัว มาถักทอเป็นโครงร่างฝันร้ายเพื่อพันธนาการจิตใจ
ของคนนั้น

“พวกมันเป็นสิ่งอัปมงคลสายจิตที่น่าสะพรึงกลัวและ
แข็งแกร่งมาก เมื่ออยู่ต่อหน้าผิชนิดนี้ ห้ามหลับเด็ดขาด!”

นักพรตชิงชานเอ๋ยเสริม “ใช่แล้ว ทันทีที่ปล่อยให้
สิ่งอัมมกมลชนิดนี้เข้าสู่ความฝัน พวกมันจะสามารถแก้ไขบุคลิก
และจิตใจของคนได้”

“เมื่อถูกเปลี่ยนแปลงจากภายในสู่ภายนอกเช่นนี้ ต่อให้
ตื่นขึ้นมาแล้วรู้ว่าอารมณ์กับบุคลิกของตัวเองถูกบิดเบือนก็ยาก
จะกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้อีก คล้ายกับ ‘ตราประทับความคิด’
ในนิยายวิทยาศาสตร์”

คำอธิบายของนักพรตชิงชานทำให้ทุกคนสับสนอลหม่านใจเย็น
โดยไม่รู้ตัว

เปลี่ยนแปลงบุคลิกของคนคนหนึ่งจากภายในสู่ภายนอก?

กระทั่งเปลี่ยนอารมณ์และจิตใจได้?

นี่เป็นความสามารถที่น่าสะพรึงกลัวชะมัด

หรือว่าการซื้อขายความรัก พรสวรรค์ และสิ่งต่าง ๆ
บนชั้นนี้ จะอาศัยความสามารถของผีเฒ่าฝันร้ายตาเดียว
เปลี่ยนแปลงการรับรู้และอารมณ์ของคนคนหนึ่ง เพื่อสร้าง
‘การเปลี่ยนแปลงปลอม’ กับ ‘การซื้อขายปลอม’ ขึ้นมา?

แม้จะตกตะลึง แต่อาจารย์ก็ยังเอ่ยขึ้นว่า “ยังดีที่ก่อนเข้ามาพวกเราได้ดื่มน้ำแกงปลุกตื่น จึงไม่ตกเข้าสู่ห้วงหลับไหลไม่อย่างนั้นคงจบเห่แล้ว”

“ที่นี่มีผีเฝ้าฝันร้ายตาเดียวมากขนาดนี้ได้อย่างไร การกำเนิดของผีชนิดนี้มีเงื่อนไขเข้มงวดอย่างยิ่ง แต่ตึกเขียวเหยา กลับเพาะเลี้ยงพวกมันไว้มากมายถึงเพียงนี้...”

ทุกคนพูดคุยกัน พลังจับจ้องผีเฝ้าฝันร้ายตาเดียวที่อยู่เบื้องหน้า

พวกมันรวมตัวกันห่างจากพวกเราราวห้าถึงสิบลเมตร รุม่านตาสามชั้นภายในดวงตาข้างเดียวหดและขยายไม่หยุดส่งเสียงคำรามต่ำในลำคอตั้ง “ฮือๆ” ออกมาเป็นระยะ เห็นได้ชัดว่าพวกมันกำลังใช้ความสามารถอย่างต่อเนื่อง พยายามทำให้พวกเราหลับไหล

คนอื่นๆ ยังพอทนไหว แต่ลุงอวีเริ่มง่วงซึมอย่างเห็นได้ชัด จนต้องยกน้ำแกงปลุกตื่นขึ้นกรอกปากอย่างแรง

เข้าสู่ความฝัน เปลี่ยนแปลงสภาพจิตใจ กระทั่งเปลี่ยนบุคลิกได้อย่างนั้นหรือ

หลังความตกตะลึงจางลง ผมมองสิ่งอัปมงคลเหล่านั้น
แล้วพลันเกิดความคิดใหม่ขึ้นมา

ถ้าจับพวกมันกลับไปโรงพยาบาลสักสองสามตน อัตรา
การรักษาโรคทางจิตเวชของโรงพยาบาลพวกเราจะไม่เพิ่มสูงขึ้น
มากเลยหรือไงนะ

โดยเฉพาะโรคหลายบุคลิก ความผิดปกติทางจิต ภาวะ
ซึมเศร้า และโรคอื่นๆ

ขอเพียงให้สิ่งอัปมงคลเหล่านี้เข้าสู่ความฝัน แล้ว
เปลี่ยนแปลงสิ่งด้านลบเหล่านั้น...

นั่นไม่ใช่การสร้างประโยชน์แก่ผู้คนหมู่มากหรือไง

บทที่ 1983 ฝึรร้ายศพเน่า ฝูงสิ่งอัปมงคลหนาแน่น

ความคิดนี้ผุดวาบขึ้นมาในหัวผม

ถ้าทำได้ ผมก็อยากลองจริงๆ แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องพวกนี้

เพราะหลังจากผีเฒ่าผั้นร้ายตาเดียวพบว่าไม่สามารถควบคุมพวกเราได้ พวกมันก็กลอกดวงตาไปมา พร้อมส่งเสียงประหลาด “จืดๆจืดๆ” รวากับกำลังสื่อสารกัน

เสี่ยวอวี่เห็นดังนั้นก็เอ่ยขึ้น “โอความเกลียดชังกำลังรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ หากปล่อยไว้นาน ที่นี้อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงมาพวกมันให้หมด แล้วรีบออกไปจากที่นี่เถอะ!”

พูดจบ เธอก็ยกมือฟาดฝ่ามือออกไป

“ครืน!”

ผีเฒ่าผ่นร้ายตาเดียวเจ็ดแปดตนตรงหน้าถูกสังหาร
ในพริบตา

พวกเราทั้งกลุ่มพุ่งออกไปทางซ้ายและขวา ไม่มีใครหยุด
อยู่กับที่

“ฆ่า!”

“ผีตาเดียว ไปตายซะ!”

“รับความตาย!”

“ทลาย!”

“น้ำแกงกัฏกร่อน...”

การต่อสู้ปะทุขึ้นทันที

เมื่อต้องเผชิญกับผีเฒ่าผ่นร้ายตาเดียวที่รวมตัวกันอย่าง
หนาแน่น พวกเราไม่คิดปราณี เจอหน้าก็ฆ่า ยันต์อาคมพุ่งออกไป
ดัง “ฟืบๆๆ” ไม่ขาดสาย

ผีเฒ่าผ่นร้ายตาเดียวส่งเสียงประหลาด “จืดๆๆ กุกๆๆ”
ก่อนถอยหนีอย่างบ้าคลั่ง พยายามทิ้งระยะห่างจากพวกเรา

ขณะเดียวกัน เสียงคำรามต่ำ “ฮือๆ” ก็ดังกึกก้องจาก
ปลายสุดของชั้นนี้

ราวกับสัตว์ป่าที่หลับใหลกำลังจะตื่นขึ้น

สายลมหยินกับไวยัญญานอันน่าสะพรึงกลัวพุ่งกระแทก
มาจากระยะไกลราวพายุ ส่งเสียง “ครืน” ดังกึกก้อง

เสียงอวีร์ร้องเตือน “ทุกคนระวัง ด้านหน้ามีฝูงสิ่งอัปมงคล
ปรากฏตัว!”

เงาร่างจำนวนมหาศาลค่อยๆ ปรากฏขึ้นภายใน
หมอกทมิฬที่อยู่ไกลออกไป

พวกมันเดินกะเผลก เคลื่อนไหวเชื่องช้า พลังส่งเสียง
คำรามต่ำ “เอ่อๆ” และค่อยๆ เข้ามาใกล้พวกเรา

ทันทีที่เห็นเงาร่างเหล่านั้น สิ่งแรกที่ผมนึกถึงไม่ใช่ผี แต่
เป็น ‘ซอมบี้’

เพราะท่าทางของพวกมันเหมือนซอมบี้มาก

พานหลิงเบิกตากว้าง “สิ่งอัปมงคลพวกนี้คืออะไร เป็น
ผีร้ายศพเน่าทั้งหมดเลยหรือ”

ผีร้ายศพเน่า?

ทุกคนรู้สึกสงสัย จึงชะลอฝีเท้าที่กำลังบุกไปข้างหน้า

วินาทีถัดมา สิ่งอัปมงคลเหล่านั้นก็เดินพันหมอกทมิฬ
ออกมา

ทันทีที่เห็นรูปลักษณะของพวกมันชัดเจน ทุกคนต่าง
สุดลมหายใจเย็นโดยไม่รู้ตัว

สิ่งอัปมงคลเหล่านี้เหมือนซอมบี้จริงๆ พวกมันมีร่างเนื้อ
แต่ร่างทั้งหมดเน่าเปื่อยจนส่งกลิ่นเหม็นรุนแรง ส่งเสียงคำรามต่ำ
ดัง “เอ่อๆๆ” ขณะที่ทั่วร่างแผ่พลังอาฆาตอันรุนแรงออกมา

ศพมีชีวิตรึ?

นี่คือการนำศพกับผีร้ายมารวมเข้าด้วยกันนั้นหรือ

ในแง่หนึ่ง สภาพของเสี่ยวอวี่ต่อนี้ก็เป็นการรวมตัวกัน
ของศพกับวิญญาณ ไม่มีพลังหยาง ไม่อาจฟื้นคืนชีพ และมี
ไอวิญญาณอันรุนแรง

ส่วนผีร้ายศพเน่าตรงหน้าก็เป็นศพกับวิญญาณที่อยู่
รวมกันเช่นกัน เพียงแต่ร่างของพวกมันเน่าเปื่อย และสิ่งที่แผ่
ออกมาคือพลังอาฆาตอันรุนแรงอย่างยิ่ง

จางอวี่เฉินร้องขึ้น “โอวโถ้วโถ้ว จำนวนเยอะไปหน่อยนะ!”

“เยอะเกินไป มองไม่เห็นปลายแถวเลย...”

ทุกคนขมวดคิ้ว สีหน้าเคร่งเครียด

แต่อาจารย์กลับสบถออกมา “แม่งเอ๊ย มาเท่าไรก็ฆ่า
เท่านั้น จะฆ่าจนตึกเซียวเหยาไม่เหลือสิ่งอัปมงคลสักตน!”

ศิษย์พี่ใหญ่ร้องเสริม “อาจารย์พูดถูก!”

ขวัญกำลังใจของทุกคนพลันลุกโชนขึ้นอีกครั้ง

เสี่ยวอวี่ठीร่มดำ ก่อเนอ่ยเป็นคนแรก “บุก!”

สิ้นเสียง เธอก็ขว้างร่มดำออกไป

ร่มดำทางออกกลางอากาศ ก่อนพุ่งเข้าไปในฝูงผีร้าย-
ศพเน่า

มันหมุนอย่างบ้าคลั่งราวกับเฟืองคมกริบ ส่งเสียง
“ครืดๆ” พลังกวาดเป็นแนวโค้ง ผีร้ายศพเน่าทุกคนที่สัมผัส
โดนถูกตัดแยกจนร่างขาดเป็นชิ้นๆ

ทว่าเมื่อร่างศพถูกทำลาย วิญญาณร้ายที่สิงอยู่ภายใน
กลับยังไม่สลาย พวกมันพากันพุ่งออกจากศพเน่า

“อ้าวๆ!”

ผีร้ายเหล่านั้นแผดเสียงคำราม ทัวร่างปกคลุมด้วยไอดำ
รุนแรง ก่อนพุ่งเข้าโจมตีพวกเรา

ส่วนศพเน่าที่เดิมเคลื่อนไหวเชื่องช้าก็พากันคำรามขึ้น

“อ้าวๆ ...”

พวกมันเบิกตากว้าง ก่อนวิ่งพุ่งเข้ามาอย่างบ้าคลั่ง

แทบจะในเวลาเดียวกัน พวกเราทั้งเก้าคนก็พุ่งโจมตี
ออกไป

ทันทีที่ทั้งสองฝ่ายปะทะกัน ผมก็ชักวิชาสายฟ้าออกไป
หนึ่งสาย

“วิชาสายฟ้า หัตถ์อัสนี่!”

“เปรี้ยง!”

ประกายไฟฟ้าแล่นพล่าน สิ่งอัปมงคลจำนวนมากถูกชด
ล้มลงกับพื้นในพริบตา

“อัสนี่พิฆาต!”

“สายฟ้าหยิน!”

“ยันต์ฟ้าใส!”

“น้ำแกงสลายพิฆาต!”

เพียงชั่วพริบตา พวกเราก็พุ่งเข้าสู่ใจกลางฝูงผีร้ายศพเน่า

กลิ่นเหม็นและกลิ่นซากศพที่รุนแรงทำให้พวกเราทรมาณ
อย่างมาก ศพเน่าพวกนี้มีพิษศพ หากสัมผัสโดนก็อาจติดพิษจน
ตายได้ จึงประมาทไม่ได้เด็ดขาด

แต่จำนวนผีร้ายศพเน่ากลับเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว มากจน
น่าเหลือเชื่อ

เพียงเท่าที่มองเห็นตรงหน้าก็มีหลายร้อยตนแล้ว

ผีร้ายศพเน่าเหล่านี้เป็นศพจริง ๆ

แต่เหตุใดภายในแดนผีลวงวิญญาณใต้ทะเลสาบหลัวเจีย
จึงมีศพมากมายขนาดนี้

หรือจะเกี่ยวข้องกับตำนานทะเลสาบศพของทะเลสาบ
หลัวเจีย?

ชนเผ่าหลัวเจียโบราณมีธรรมเนียมเช่นสังเวีย พวกเขา
จะนำทาสและสัตว์เลี้ยงมาห่อหุ้มด้วยวิธีพิเศษ ก่อนโยนลงสู่
ก้นทะเลสาบหลัวเจีย

ก้นทะเลสาบลึกมาก และน้ำเบื้องล่างเย็นจัด ศพจึงไม่
เน่าเปื่อย

ภายใต้แรงดันน้ำกับอุณหภูมิพิเศษ พื้นผิวของศพที่ถูก
ห่อหุ้มจะเกิดชั้นไขมันและแข็งตัวอยู่ในก้นทะเลสาบอันหนาวเย็น
ก่อตัวเป็นชั้นป้องกันการเน่าเปื่อย แยกศพออกจากการเน่าสลาย

เมื่อวันเวลาผ่านไป ศพที่ก้นทะเลสาบก็มากขึ้นเรื่อย ๆ
จนเกิดเป็นตำนาน ‘ทะเลสาบศพ’

ในเมื่อตึกเขียวเหยาสร้างศพออกมาได้มากมายขนาดนี้
สิ่งเดียวที่ผมนึกออกคือ พวกมันนำศพเหล่านี้มาจากก้น
ทะเลสาบศพ แล้วใช้วิชาชั่วร้ายบางอย่างให้ผีร้ายเข้าสิง

สุดท้ายจึงก่อกำเนิดเป็นสิ่งอัปมงคลอันน่าสะพรึงกลัว
ซึ่งดูร้ายกว่าเดิมและมีพิษศพ...

ทว่าเรื่องยังไม่จบ

เสียงม้าศึกร้องยาวดังขึ้นจากระยะไกล

เสียงคำรามของผีร้ายดังมาจากอีกทิศทาง

เสียงกรีดร้องของภูตผีในหมอกทมิฬก็ดังขึ้นบนท้องฟ้า...

พลัทยืนรอบด้านโหมกระหน่ำราวกับคลื่น ไอคความ
เกลียดชังแผ่กระจายออกไป ขณะที่แสงอักขระเลือนรางกะพริบ
ไปทั่วท้องฟ้า

พวกเราถูกปิดล้อมอย่างสมบูรณ์แล้ว

ผมรู้ทันทีว่า สิ่งที่พบก่อนหน้านี้เป็นเพียงอาหารเรียก
น้ำย่อย

มหาศึกที่แท้จริงเพิ่งเริ่มต้นขึ้นในตอนนี่...

บทที่ 1984 มากันหมดแล้ว
ถูกล้อมหลายชั้น

พวกเราอยู่ภายในชั้นที่เจ็ด ร้านของลำค่าพิสดาร

หมอกหยีนปกคลุมไปทั่วทั้งชั้น เหนือศีรษะมีดวงตา
อาถรรพ์ร้ายปลอมขนาดมหึมาลอยอยู่ ขณะที่เสียงคำรามของ
ผีร้ายดังขึ้นจากรอบด้านไม่ขาดสาย

แรงกดดันเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว จนทุกคนเริ่มรู้สึก
หนักอึ้ง

นอกจากฝูงผีร้ายศพเน่าที่ปิดล้อมอยู่รอบตัวแล้ว ยังมี
เสียงก๊อบก๊อบ “กุกกัก” ดังมาจากกระยะไกล

เมื่อหันไปมองก็เห็นกองทหารม้าผีสวมชุดเกราะกลุ่มหนึ่ง
ควมม้าศึกพุ่งเข้ามา

อีกด้านหนึ่งมีผีปากใหญ่รูปร่างประหลาดคลานมากับพื้น ส่วนบนท้องฟ้า หมอกทมิฬกำลังรวมตัวกัน ก่อนวิฤตภัยร้าย หมอกทมิฬพ่นแล้วตนเล่าจะปรากฏขึ้น

ฝูงผีหนาแน่นกำลังบีบวงล้อมเข้ามาหาพวกเรา

นับตั้งแต่เปิดเผยตัวจนถึงตอนนี้ พวกเราฆ่าผีขึ้นมา สามชั้นแล้ว ผีตึกเขียวเหยาคงตั้งตัวได้เรียบร้อย พวกมันจึง ระดมกำลังรบทั้งหมดมารวมตัวกันบนชั้นเจ็ด หมายถึงปิดล้อม และสังหารพวกเราอยู่ที่นี่

แต่ยังเป็นแบบนี้ พวกเราก็ยังตื่นเต้น

ยิ่งมามาก ก็ยิ่งฆ่าได้มาก

พลังบำเพ็ญของผมก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นเร็วเท่านั้น!

เมื่อเห็นสิ่งอัปมงคลมากมายขนาดนี้ปรากฏตัว ผมก็ไม่ คิดเก็บพลังไว้อีก รีบประสานมูทราด้วยมือซ้ายแล้ววาดคำสั่ง

“เปลี่ยนมือเป็นอาวุธ!”

อักษรห่มอศิโบริาณตัวแล้วตัวเล่าพลันปรากฏขึ้นบน
มือซ้าย กลิ่นอายของพลังอักษรห่มอศิอันน่าสะพรึงกลัวแผ่
กระจายออกจากร่างผม

จางอวีเฉินร้องขึ้น “โอ้วโด้วโด้ว ถึงเวลาแสดงพลังแล้ว!”

เขากระซอกเสื้อออก เผยภาพกวนอูเบิกเนตรบนแผ่นหลัง

พลังรอยสักหยินหยางแผ่ออกจากร่าง ภาพกวนอูดูราวกับ
กำลังจะมีชีวิตขึ้นมา กลิ่นอายอันรุนแรงผิดปกติ

ศิษย์พีใหญ่เลียริมฝีปากที่พันด้วยผ้าพันแผล ก่อนเอ่ยขึ้น
“ไม่ได้ผ่านศึกนองเลือดแบบนี้มานานแล้ว แม้แต่ฉันที่ตายไปแล้ว
ยังรู้สึกเลือดเดือดพล่าน!”

“เปรี้ยะ!”

ประกายไฟฟ้าสีดำสายหนึ่งระเบิดขึ้นบนผิวหนังของ
ศิษย์พีใหญ่

อาจารย์เองก็หัวเราะลั่น “ฮ่าๆๆ มาๆๆ! ถ้ามาน้อยเกินไป
ฉันคงฆ่าไม่สะใจ! อว้หลง เตรียมน้ำแกงเลือดลม!”